

LA TUIES

— Noia, no es presenta cap « pagano » que ens convidi a sopar.
— Em sembla que ens haurem de consolar amb el koktel i les palletes.

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en lo encargos

La patrona de Lacalle

Narración emotiva, sorprendente, soporífera y nueva de trínca que nuestro perinclito director don Eleuterio Rufasta nos ha encolomado esta semana con aquella buena fe, en lugar de unos versos ultraístas que había cobrado por adelantado, el muy barra.

¡Ya terminó el Carnaval y volveréis a hacer bondad, cabezas rotas! Se acabaron las ballarugas, las reciénnotas, el arrambar el apio y el sorprender a la propia en «La Bohemias». ¿Sabéis en qué se parece la carne de ballena al Carnestolendas? ¿No? En que es ¡carn-naval!

Esta mañana he hecho una de aquellas conciencias pistonadas que dan lustro. Figuraos que iba en el tranvía del Hoyo y el cobrador me dió un cabeza y cola. ¿Es potra, eh? Pues, esperaos. A mi lado iba una mujer de aquellas de déjame encender. Era alta, revenida y tenía unas entradas y unas salidas que era cosa de mojar sillas y alquilar pan. Yo, al verla, dije: «Badajo!», que es un reniego fino. Ella, que al oír aquello, va y me lo pide. No el reniego, ¿eh?, sino el cabeza y cola. Y servidor, que es de aquello más fino, se lo dió sin replicar. ¡Soy así, yo! Si llevo a nacer mujer, la Cochereta comparada conmigo hubiese sido una Dulcinea del Toboso. A propósito: ¿sabéis en qué se parece una tienda de impermeables de aquellos a un barco cuando hay mala mar? Pues en que gomitas por todas partes. ¿Y una corrida de toros a una camarera de café concierto? En que es tocada por los diestros. ¿Qué diferencia hay entre un panecillo y un duro prestado? En que aquél a veces es torna y éste casi nunca.

Andando, andando el tranvía, la hice petar con mi vecina. Me dijo que se llamaba Petra Sala Lacalle, que era soltera y hacía calzoncillos al engordo. Ahora se me ocurre: ¿una cuerda de barco cuando hace calor en qué se asemeja a uno que se lo sortean? ¿No lo sabéis, eh? En que *s'a cabrea*. ¿A que no encertáis tampoco en qué se parecen el Bar Canaletas y los catres de la Posada Prim? Pues, en que en el Bar Canaletas hay sandwichos y en los catres de la Posada Prim hay *cent bitxos* de varias menas y maneras.

Pues, si, como os iba diciendo, en premio a mi fineza, Petra me convidó a comer en casa de su patrona, que vive en la calle de Maderotantos 1). Antes que se me olvide: ¿sabéis cuál es el colmo de la bondad? Las fuentes, que manan, pero no molestan a nadie.

Subimos a la casa, que por cierto es muy vieja y se parece a un taller de cerrajería (porque se iraja por aquí, se iraja por allá...) y nos sentamos a la mesa. ¡Qué comida, hijitos! Saqué el vientre de pena. Para testimoniar mi agradecimiento a la patrona le hice un chiste. ¿En qué se parece una menor cuando se deshace las trenzas al barrio de Atarazanas a las doce de la noche? En que aquí hay una pinta, allá otra. Me dijo pocasuelta y me preguntó qué postre quería.

—Yo, un ala de pollo — dije.

—¿Cómo? ¿Un ala?

—¡Sí!

—¡Si eso no es postre, que es acado!

—Entonces.—pregunté yo — cómo dicen *al fin hi ha ala*, postre?

RUFASTA.

(1) Esto quiere decir Vígatans, sino que a Rufasta le da por escribir más obscuro que Xenius. ¡Cosas de la edad!

Adivinanzas

Es largo y redondo, lo menean las señoras y no nos gusta a los hombres. Vosotros diréis en seguida que es la mano de mortero, ¿verdad, palluses? Pues os equivocáis: es lo otro.

Si me lo coge mi prima dice que pesa una *tersa*, pero si es *tersa*, no es *prima*, y si es *prima*, viceversa.

Esta solución no se puede publicar por dos razones: la segunda, porque no nos eructa.

Lo hacen hombres y mujeres cuando se aman de verdad. Es consuelo de solteras y endulza la viudedad.

Esta adivinanza ya vale los 15 céntimos que habéis pagado por el diario. Ahí la tenéis: «Los suspiros.»

Lo que pasará esta primavera

(Profecias proféticas por la adivinadora Prof. Ana K. Rónikha, de la Universidad de Parets. Consulta particular, una pata y la voluntad.)

Las calles de Barcelona harán de aquello más hástigo.

Cullaré seguirá mandando gacetillas suplicadas.

No se acabará la Casa de Correos.

En la Sagrada Familia pondrán tres piedras más.

Se levantarán otras doscientas barracas.

Los propietarios subirán las casas.

(Ojo, y no alarmarse. Quiere decir que harán otro piso para acogerse a los beneficios de la ley de habitaciones económicas.)

Lloverá cuando vuelva a estrenar Gual.

Se estrenarán doce nuevos dramas de Pirandello.

Moraguetas hará más chistes y recitará versos en el Ateneo.

La Vanguardia traerá cada día más esquelas, y aunque parezca mentira, Rodríguez Codolá seguirá haciendo crónicas de arte.

Marsá gaudulará como de costumbre y crecerá otros seis palmos.

El Progreso publicará artículos de Maliano.

Los tenedores de marcos continuarán haciendo campaña con aquella buena fe.

En las casas de sombreros habrá paja nueva.

La señora Dolores tendrá seis sobrinas nuevas de trínca.

Nos saldrán floroncós.

Se continuará discutiendo la transformación de las Ramblas en boulevard.

Los teléfonos aun irán mal por causa de la nevada.

Las subsistencias subirán con aquella alegría.

No pagaré al sastre.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

P. Ollita. — Las bestias más presumidas son las serpientes. ¡Todas están llenas de anillos!

Kar Panta. — Si, señor. Los muebles viejos se parecen al permanganato y al sublimado, en que son *p'astillas*.

P. Trarca. — Efectivamente, hay purgas que se parecen a algunos toros, porque son en-bolados.

M. Terió. — Una señora en estado interesante se parece al Atlántico en que aquélla tiene mareos y éste mareas.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.ª - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La penya dels intel·lectuals

A Caçadors es reuneix, cada nit, una penya de rics d'ara, on amb freqüència s'en senten de fresques.

No fa gaire, un dels més assidus a la reunió tingué de fer un viatge de negocis a Alemanya, on va romandre-hi un parell de setmanes.

Quan va tornar, eren els darrers dies d'agonia del marc paper.

— Que tal la vida, a Alemanya? — li preguntaren així que el vegeren els seus companys de penya.

— Magnífica! Admirable! — digué el nostre milionari. — Se sopa per cinquanta mil milions, escasament cinc pessetes al canvi d'avui. I no vos penseu, no! Un menjar molt potable!

En Junoy, l'etern jove, ha batejat aquella reunió amb el nom de la penya dels intel·lectuals. El director d'un rotatiu vespertí, en canvi, li ha posat un altre títol. Li diu: *La comisió del regocijo*.

El vi del senyor Maristany

El senyor Maristany, noble i vinater, en té de bones. Es aquell que un jorn, ensenyant les caves a n'en Dato li digué: *Este vino que usted ha probado es muy bueno, y no crea, no, aun tenemos uno de mejor, pero lo guardamos para las grandes solemnidades...* Doncs, bé, el senyor Maristany, darrerament, va fer una altra frase cèlebre. Estava en una festa aristocràtica i l'home, bon comerciant, cantava les excelències del seu vi.

— Ah! — li va dir a un circumstant. — Però vostè no el coneix? Tasti'l, home, li recomano. Es un vi que encara hom no el paladeja, *ja li ve l'aigua a la boca...*

La joventut que puja

A l'Horxateria Valenciana es reuneixen algunes tardes dues modistes, famoses per les creacions elegants que surten dels seus tallers respectius. Es professen una sincera i desinteressada amicitat i es consulten tots els negocis per a evitar perjudicar-se l'una a l'altra.

Dijous, mentre elles parlaven de modes, la seva atenció fou cridada per uns veïns de taula. Eren una nena rossa, de tretze anys escassos, encara pentinada amb trenes i habillada de curt, que flirtejava amb la naturalitat més gran del món amb un colegial de camisa amb coll girat i pantaló curt.

— Mare de Deu! — digué una d'elles. — Quina

joventut que pujal! Miri: allà al taller, tenim una aprenenteta que no té més de dotze anys i ja sap com se fan les criatures.

— Oh! — respongué l'altra. — I això l'estranya? Jo en tinc una altra que en té onze i ja sap com es fa per no fer-ne!

Confidències

Collit al vol eh una llotja de « Eldorado ».

— El meu marit és molt gelós.

— El meu no ho és gens! Creu-me: fa fàstic enganyar-lo!

Les dones pràctiques

A la Ll.s. M.r.t, la més gentil i sollicitada de les nostres mimondanes, li anuncia la minyona una altra visita.

— Qui és?

— No recordo el nom que m'ha dit, senyoreta. Però és un senyor baix, grassonet, que porta un paquet molt voluminós.

— Fes passar el paquet.

Compte amb les criatures!

A l'Ateneu. Entra a la sala de premsa un mossèn acompanyat de dos xicotets d'uns tretze anys.

Un d'ells agafa un periòdic:

— Què fas? — diu el mossèn. — Que no ho veus que és *L'Esquella*? No es pot llegir aquest periòdic!

L'altre xicot pregunta amb una ingenuïtat que fa tremolar la casa:

— Que és com LA TUIES?

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Aclaració

FEA tres mesos que la opulent i rossa Marguerida estava amistançada amb en Rafel i tot semblava anar de la millor manera del món. En efecte, ell tenia diners, era jove, elegantet, posseïa un semblant força atractiu i no regatejava res a la xicota. Alhages, abrics de pells, automòbil propi, sopars al « Royal » i al « Suïç »... Allí no mancava res.

— Vaja un gust, aprendre de fer ganxet! Jo pogués desapendre'nl

Però està vist que en aquest món la felicitat és cosa poc duradera, i, un jorn, sense que ningú sapigués perquè, la Marguerida i en Rafel es tiraren els plats pel cap i se saparen de la manera més violenta.

Ningú pogué esbrinar el motiu de la renyina. La Marguerida tornà a ocupar un lloc a la cartelera de l'« Edén », on ballava i aixecava la cama a una alçària quasi tan elevada com a l'ensemps s'aixecaven en veurer-la, altres coses, i en Rafel reemplaçà la seva amiga per una ex-modisteta que acabava d'ingressar en el cos, per molts motius benemèrit, de les entretingudes.

Una tarda, la Marguerida estava al foier de l'« Edén » amb dues o tres companyes esperant l'hora de l'espectacle, quan a una d'elles se li ocorregué dir:

— Ahir a la nit vaig veurer al teu amic, en Rafel...

— En Rafel? — replicà la Marguerida. — No me l'anomenis!

— Per què?

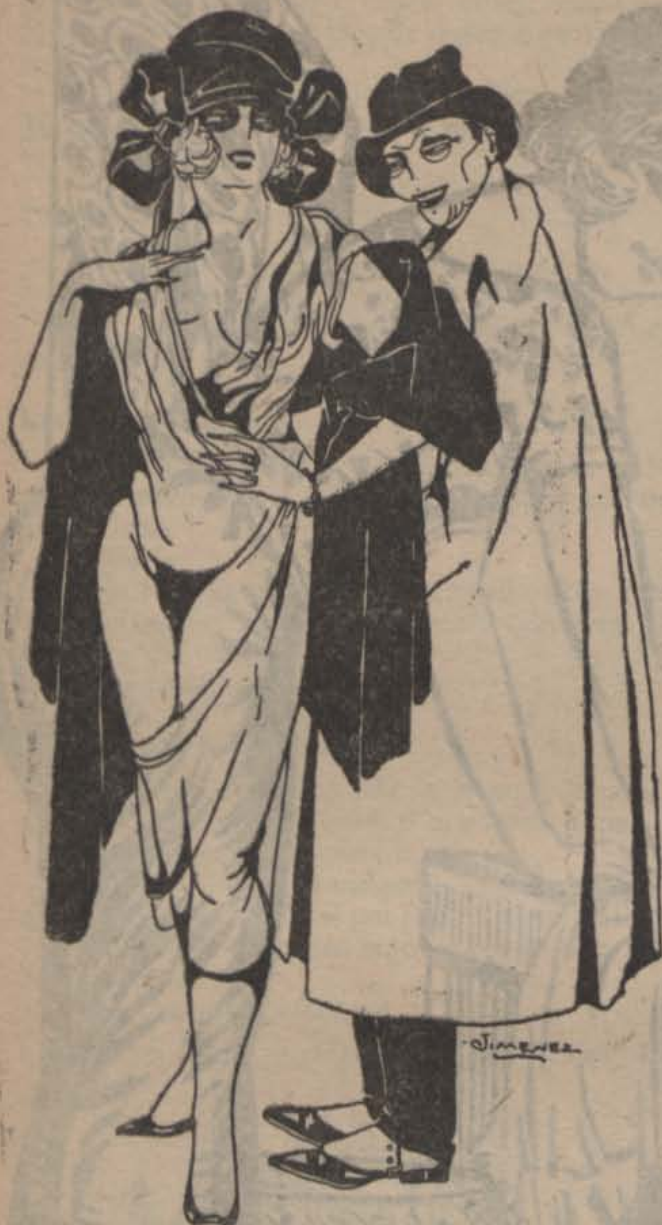
— És un porc!

— Ah, sí? — interrogà allavors demostrant el més gran interès una xicota menuda i prima, molt maquillada i amb uns ulls de viciosa ensorrats al fons d'unes ulleres violàceas. — Què et va fer?

J. RAFECAS

— Es la darrera vegada que t'avisó: si em tornes a enganyar amb en Rafel, et retiro la pensió!
— Pobre Rafel! L'hauré de substituir per un altre!

— Escolli, prenda: no li falta pas una companyia?
 — Tant com una companyia!... Amb un bon primer actor en tinc benbé prou.

L'imitador

LA Laieta estava promesa amb en Francesc i s'havien de casar dintre poc temps. La felicitat de la parella hauria estat complerta si en Francesc no hagués sigut un noi que tenia com a única dèria imitar tot el que feia l'hereu de cal Mut, un xicot que presumia d'ésser el fadrí més elegant del poble.

Si en Francesc veia que l'hereu de cal Mut es comprava unes sabates de xarol, ell, el dissabte següent, s'en comprava unes d'iguals. Que l'altre es pentinava els cabells enrera, ell també. Que es deixava el bigotí, ell el mateix. Tant i tant, que la Laieta deia moltes vegades a n'en Francesc:

— Casat i tot, no faràs més que imitar el que fan els altres.

Arribà per fi el dia assenyalat pel casament i aquest es celebrà amb gran pompa, puix tant els pares de la Laieta com els d'en Francesc eren gent de molt bona situació econòmica. Acabada la cerimònia, els nuvis agafaren el tren, i, com és natural, s'en anaren cap a Barcelona a fer la passejada i s'establiren a l'Hotel de Sant Agustí.

A la nit, no cal dir que en Francesc, amb l'ansia natural de posseir aquell bé de Deu de carns que, ell, més que nosaltres, suposava virginals, es preparà a l'atac amb l'entusiasme del general que vol dur les seves tropes a la victòria. Però la Laieta, encara no vegé el primer geste d'ell, el deturà amb una rialla burleta i li digué:

— Vés, vés, que ja t'ho deia jo que un cop casat seguiries imitant als altres!

— I ara! — exclamà en Francesc. — Per què ho dius?

— Perquè això que tu vols fer ja m'ho havia fet molts cops a la pallissa l'hereu de cal Mut.

HUNF ILET

Sembla mentida

Dijous gras. El ball infantil de «Novetats» estava ple de gom a gom. No s'hi cabia. Tot eren menudes «Doñas Francisquitas», «Samitiers», «Zamoras» i «Benamors», sense comptar els tres mil quatre cents pierrots, colombines, holandesos i organillers.

De prompte, en un passadís, una senyora grossa que portava una nena disfressada de cantinera de Mont Aruit, començà a cridar desafortadament, encarant-se contra un senyor que tenia al costat.

— Dispensi... — mormurava aquest. — Hi han aquestes empentes...

— Sembla mentida! — exclamava la dona — que amb tants anys com té estigui apretant d'aquesta manera a la meva pobre nena...

TUSCULUM

L'emoció de la Carmeta

LA Carmeta, la xamosa tanguista del «Refectorium», contava els seus records de joventut a un *saraon*, nom amb què es designa en aquella històrica casa als *paganos* o *cabrits*.

— Doncs, si, noi, si... No pots arribar a figurar-te l'emoció que vaig tenir en aquells moments... Bé, ja ho comprendràs, era la primera volta que jo em ficava al llit amb un home...

— De debò?

— Si... Era la primera vegada que em ficava al llit amb un home que es digués Ermengol...

SALT PASSER

De viatge

A l'estació de Masnou, no fa gaire temps, arribà un matí una dona grossa i pintada, que anava a cercar en la pau de la costa de Ponent un xic de repòs a la vida agitada i dubtosa que duia a Barcelona.

En el moment en què baixava del tren n'arribà un altre que venia de Mataró. D'un dels vagons de tercera classe baixaren dos mossos de masia carregats amb uns paquets.

— Tu! — digué l'un a l'altre. — Mira quina pell!

La dona es girà i amb altaneria s'els quedà mirant:

— Sembla, joves — digué, — que aquest tren que acaba d'arribar és el tren dels mal educats!

— No badi, senyora —, li digué allavors un dels trempats pagesos — que ara n'arribarà un altre i el podria perdre.

— No el tinc pas d'agafar jo, el tren que ve! — exclamà la dona.

— Ja ho crec que el té d'agafar! Miri si el té d'agafar, que el tren que vindrà ara és el tren de les meques!

BULL HANGHA

La perfecció

ERA una cosa ja habitual en el matrimoni Pescanaps el barallar-se quotidianament per futeses. No és que els hi manquessin diners, ni que el marit fes el salt a la senyora, ni que aquesta l'enganyés conciençudament amb cap cosí. Disparitat de caràcters que feia un infern d'aquella llar on, només amb un xic de bona voluntat i de transigència per banda, la pau més harmoniosa hauria pogut regnar-hi.

Una nit, per si la verdura estava massa salada i per si uns calamars estaven crusos, n'hi hagué una de ca l'Ample. Crits, renecs, malediccions, allí hi hagué un repertori complet.

A la fi el marit, ja perduts els estreps, obtà per exclamar:

— Però, escolta, noia, és que m'has pres per un perfecte imbècil?

— Perfecte! Perfecte! — respongué la muller. — Es que tu creus poguer arribar a la perfecció en alguna cosa?

FI BLADA

El nou ric original

A l senyor Pons, que s'havia fet ric venent taps de suro quan la guerra grupea—que deia ell—li presentaren a una cocot de luxe.

Parlaren molta estona de distintes coses i, per fi, el senyor Pons digué:

— Jo, no es pensi,estic encara un xic muntat a l'antiga escola. Per exemple: sols em rento els peus un cop al mes.

— Oh! — no pogué menys de dir la dona. — Vostè és molt... abandonat.

— Però tinc cent mil peles de renda...

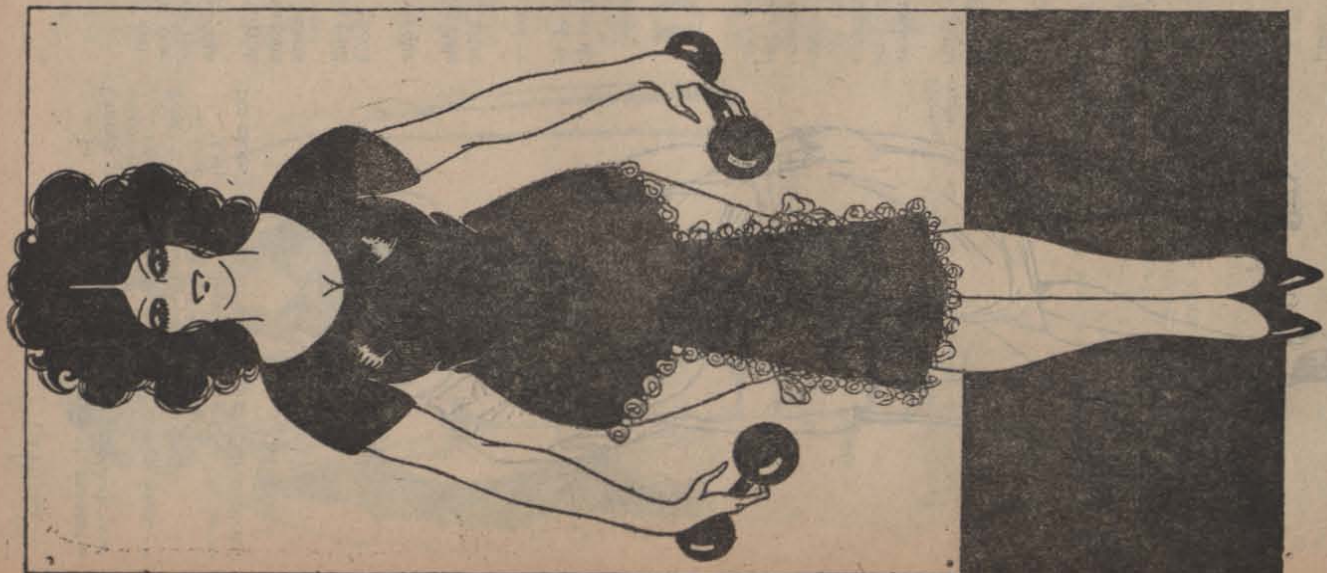
— Ah! — digué allavors la cocot. — Un home tan ric es pot permetre aquests luxes tan originals!

K. BRETA

— Si accedeixes a lo que et demano, després et portaré al Cine.

— Després? I ara! No sé pas que hi anirem a fer després al Cine!

ENTRENAMENTS

A n'aquest món, creguin que tot és qüestió de gustos. Jo sóc molt aficionada al Cine i per entrenar-me i tenir agilitat de mans, m'entreno a casa amb pesos ben felxucs, perquè corre cada vegada més de cadira que si una no va ben preparada!...

ENTRENAMENTS

Jo estic per les diversions exòtiques, i perxò mastego goma, per a tenir agilitat de boca.

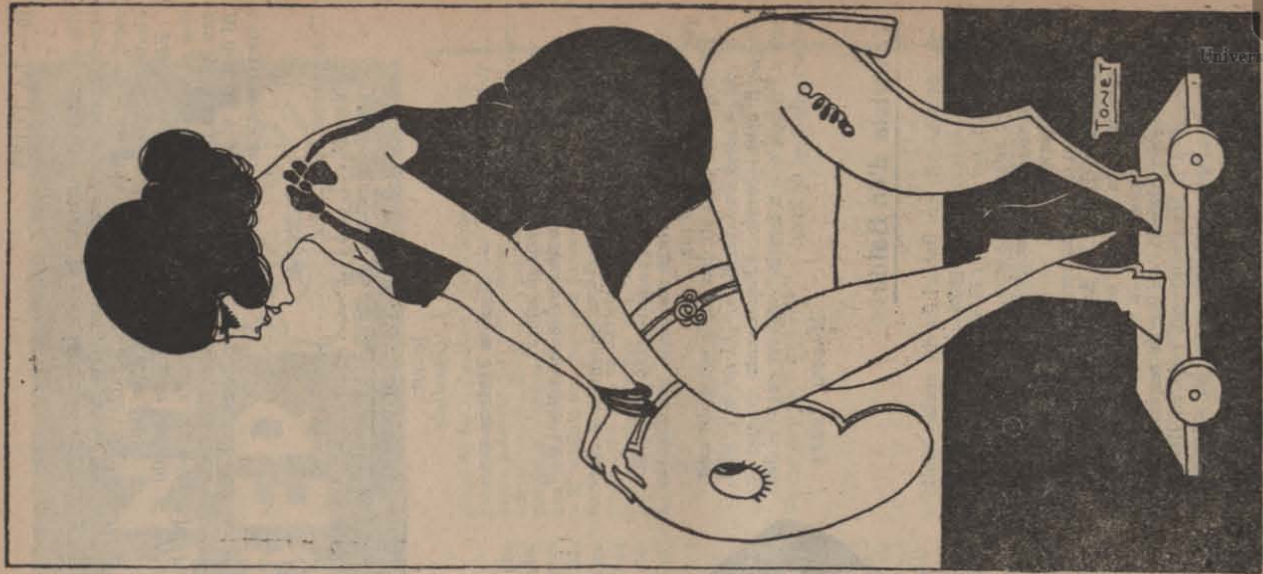
La venjança d'en Guardiola

Él, que no l'hagués conegut de petit, se li hauria pogut fer creure fàcilment que en Guardiola era fill de la blonda Albion. Cara afetada, pel de panotxa, una eterna pipa als llavis, el nostre heroi tenia tot l'aspecte d'haver nascut a les riberes del Tàmesis. I si an això unim uns trujos a quadres i una calma imperturbable, ja em direu si el conjunt no era complet.

Malgrat tot això, en Guardiola era fill de Tarragona, bresol de tants patricis il·lustres, famosa pel seu balcó mediterrani i pel vent que hi acostuma fer. Allí tenia un negoci de vins que li donava lo suficient per anar-se guanyant la videta d'una manera tranquil·la i sense mals de cap.

Quan tingué vint-i-vuit anys, l'home pensà en maridar-se, i trià an aquest efecte a la Carmeta, una noia morena, agraciada, els pares de la qual posseïen algunes terres. Dos anys després, perquè en Guardiola no anava depressa, tingué lloc amb gran pompa el casament i, passats sis mesos, la xicoteta començà a enganuyar-lo amb tota frescura amb un viatjant d'espelmas que de tant en tant hi feia un viatge.

Un altre que no l'hagués estat en Guardiola, hauria mort a la seva infidel muller al sapiguer lo que passava, s'hauria suïcidat després o hauria fet qualque altra ruquera. Mes ja hem dit que en Guardiola era un home flemàtic que no estava per

ENTRENAMENTS

PER mi no hi ha millor diversió que la de muntar. Una zona ben muntada és l'admiració dels amics; perxò ting aguest burret mecànic, per entrenar-me a casa i després fer un paper lluit davant de la societat. No es creguin que no t'hipugui les seves dificultats aquest sport, perquè no tots els genets muntan de la mateixa manera, ni a tots els hi agrada un muntel·l pas. Els uns volen trotar, els altres galopar, i a lo millor, se voca la boca el caball i vos exposcu a una desgràcia.

lirismes. S'assegurà de què les vents que corrien sobre la creixença del seu cap eren certes i, un cop en tingué la convicció absoluta, decidí obrar en conseqüència per donar un càstig exemplar i original als adúlter.

Una nit, en Guardiola anuncià a la seva muller que tenia que sortir a les deu per Barcelona, per a ultimar un assumpte del negoci molt important. Arreglà una maleta i digné que tornaria l'endemà a la tarda.

En lloc de fer com pensava la Carmeta, en Guardiola s'en anà al cafè d'Europa on, sense afectar la més petita impaciència ni la més lleugera emoció, s'estigué fent la manilla fins a les dotze. I a un quart d'una, revòlver en mà, l'home feia la seva inoportuna entrada a la cambra on els dos delinqüents estaven tacant la seva hora.

— Ah! — digué l'home quan apercibí la parella aterroritzada per la seva aparició. — Estaveu jo-gant a saltar i parar, oi? Molt bé, molt bé!
I sense deixar d'encucar el revòlver al seductor de la seva muller li digné:

— Vesteixi's i assenti's en aquest sofà. Com que fa mala nit i a més no em convé que hi hagi escaudol, vostè s'esperarà aquí fins demà al matí, que podrà sortir, per no tornar més. Ho té entès? I no intenti resistir, perquè m'entreindré a tirar al blanc contra el seu cap!

Dit això, es despullà tranquil·lament, es ficà al llit amb la seva dona i començà a practicar amb

ella el mateix esport que la seva inesperada presència havia interromput. Un cop, dos cops, tres cops, en Guardiola repetí l'assalt. Semblava que l'indignació li comunicqués les forces d'un gall.

Fàcilment pot imaginar-se el suplici de Tantalo que el viatjant d'espelmas passà aquella nit que tan feliça es prometia. Mes no acabà aquí la cosa. Al dematí, el marit ofès s'aixecà, agafà un full de paper i escrigué:

NOTA

Una senyora.....	25 pessetes
» habitació.....	10 »
» sessió de quadres.....	15 »
Total.....	50 pessetes

Rebut:

J. Guardiola

— Vol fer el favor? — digué a l'intrús mostrant-li la nota.

— Què vol dir — interrogà aquest.

— Vull dir que ara vostè resulta tan cornut com jo, veritat?

— Home... jo... la veritat... — mormolà el viatjant, amb tremolor a la veu.

— Mes ja comprendrà que amb això no en tinc prou. Lo just és que vostè em pagui tot el gasto que m'ha fet aquesta nit...

L'interpel·lat pagà els deu duros sense dir mot.

— Ah! — afegí en Guardiola. — I no es queixi, perquè li conto barato. El que sento és que no som a França, que li hauria pogut fer pagar el deu per cent de tasa de luxe!

MARCEL TERRA

L'avarícia d'en Baldiri

AQUELLA nit, en Baldiri havia acabat molt tard la feina del despatx. Eren quarts de nou i, per no trobar el sopar fred, agafà el tramvia per anar a casa seva, on al migdia havia tingut una violent escena amb la seva muller per qüestió de despeses.

— No podem de cap manera seguir així — havia acabat dient en Baldiri. — Aquest mes el compte de la teva modista ha pujat seixanta duros...

Quan arribà a casa seva, la seva muller estava al balcó. Sortí a obrir-lo i en lloc de respondre carinyosament a la seva salutació, puix en Baldiri era un home al que aviat li passaven les enrabiades, apenes li contestà:

— Bona nit!

El sopar es desenrotllà dintre una atmòsfera glacial. La dona gairebé menjava, li donava els plats de qualsevol manera i feia anar enrenou plats i culleres, com si estés dominada per una irascibilitat extrema.

— Però, què tens! — exclamà, per fi, perduda la paciència, el pobre marit.

—Ella no piulà.
 — Què tants morros i males cares! Què et passa, ara?
 — Res, coses teves!
 — Coses meves? Per què? Perquè he fet tard? Que ha estat per gust meu? No ho saps que he tingut i encara tinc molta feina al despatx?
 — No és per això!
 — Doncs, per què?
 — Tu diràs!
 — Bé, vaja, prou! Explica't! Què et passa?
 — M'estàs marejant per si em faig un trajo i tu, en canvi, no et prives de res!
 — Jo!
 — Si. Aquesta nit mateix has malgastat deu cèntims per agafar el tramvia!

S. V. RIA

— El director diu que s'ha proposat protegir-me, enlairar-me, obrir-me un nou camí... Si tant s'hi empenya, que me l'obri!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES.

D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'apit!

La barretina d'en Joan

CADA any pel dijous gras la «Penya de la Barretina», formada per lo més escollit de la joventut de «La Violeta Familiar», societat d'esbarjo avui ja dissolta, anàvem a fer un brenar a Vallvidrera. En aquella època, ja un xic llunyana, no existia encara el tramvia de Les Planes i per atravesar la muntanya teniem de pendre el minúscul i destarlatat metropolità de la «Mina Grott», lo que, de passada sigui dit, constituïa una de les ventatges més grans de l'excursió, puix no cal dir que tots nosaltres aprofitàvem tant com podíem la foscor per començar a explorar els encisos de les nostres gentils excursionistes. Eren aquestes noies quasi totes de taller, demòcrates i alegres. N'hi havien de totes menes: treballadores de fàbriques de capces de cartró, plegadores, fabricantes de «lithinés del doctor Gustin» i alguna que altra teixidora. Amb el vi i el brenar, qui més qui menys d'elles perdia un xic el cap i sinó perdia una altra cosa, era perquè ja abans ho havia perdut en alguna habitació del «Xalet». Com es veu, érem tots gent de la broma grassa, que aprofitàvem la joventut tot el que podíem.

Aquell any, la Badoretà, una de les nostres més alegres «penyistes», tingué una mala idea, i aquesta fou venir acompanyada d'una germaneta seva de tretze anys d'edat, nomenada Clara, que semblava més enjogassada que una cabreta i no feia més que riure tot el camí.

— Aquest marrec — digué en Felu, un dels nostres companys — ens esguerrará tot el marro. Quan arribi l'hora de què cadascú s'en vagi amb la parella per les seves, què dimoni en farem?

Aprofitant un moment en què les xicotetes escalfaven el brenar, tinguérem concell. Nosaltres érem gent que teníem la nostra petita consciència i no ens sem-

blava bé fer un estropici amb aquella xicoteta tan petita. Acordàrem, doncs, que en Joan, un noi que anava sense parella i a qui teníem — equivocadament, com es veurà al final — pel més inofensiu dels nostres penyistes, s'encarregués de distreure-la mentre cada una de les nostres parelles feia el seu fet.

El resultat fou que quan jo tornava de l'excursió reservada que havia fet amb la meua companya a un reconet del bosc on havíem donat lliure curs als nostres ardents desitjos, vaig veure, tapats per la soca d'un gros arbre, a n'en Joan i la Clara que, ajassats damunt de l'herba, sostenien un diàleg apassionat.

— No! No vull!

— Si, tonteta, si...

— No, no, que després...

— Tonteta! No veus que som de la «Penya Barretina»? Creus que l'he oblidada en aquesta ocasió?

— Ah, sí! — digué allavors la nena. — Es com aquella que es posa el meu cosí.

K. U. PIDO

Tot per un berret

PLUVIA. En Lluís tenia paraigues. L'Irene no en tenia. Però lo deplorable és que la pobre Irene acabava de sortir de ca la modista i portava el berret nou de trinca.

En Lluís li oferí, galant, el braç i el xopluc sota del paraigua. Ella es ruboritçà, pensà amb el berret nou, i... acceptà.

En Lluís no badava i, tot fent camí, s'entregà a la dolça feina del *madrugueo*. Ella, per temor a mullar-se el berret, no gosà separar-se del seu atrevit acompanyant.

Però, unes gotes caigudes del varillatge del paraigua damunt del berret nou de l'Irene amenaçaven en deixar-li una taca horrible, si no les aixugava tot seguit. En Lluís, amable, li oferí pujar a casa seva, on amb un drapet i bentsina podria treure les taques del coquetó berret nou. Ella es va tornar tota vermella, pensà amb el berret i... pujà al pis d'en Lluís.

Amatent, el galant servidor posà en mans de la xamosa Irene un respallet i una ampolla de bentsina. Ella es posà a limpiar el berret nou, tota atrafegada.

En Lluís, que anava per feina, li va fer uns quants petons, i...

Al cap de nou mesos, entre ais i gemecs ho explicava a una seva amiga.

— Però, beneïta: què feies tu mentre ell s'aprofitava? Per què no et defensaves?

— Filla, a una mà tenia el berret nou i a l'altre l'ampolla de la betzina! Amb què volies que em defensés, doncs?

— Però, escolta, escolta, i quin berret era aquest que tenia per tu tanta importància, que fins per salvar-lo et vares deixar fer...

— Es aquell que hi ha allà terra, en aquell recò, tot rebregat i brut.

— I per aquest berret vas consentir?...

— Jo què sabia! Fins l'endemà no em vàreig enterar que era un xic passat de moda i el vaig llençar!

Laura Brunet

La màscara negra

AIXÒ, encara que a primera vista ho semblí, no és el títol de cap pel·lícula nordamericana de sèries truculentes, sinó l'història autèntica d'un episodi que va ocórrer no fa gaires temps en una carboneria de la nandulandesca Barcelona.

Aquest establiment, que estava instal·lat en un concorregut carrer de l'esquerra de l'Aixamplis, era propietat d'en Rossend, maridat des de feia alguns anys amb la Pepeta, una xamosa ex-raspa del barri, que a més d'ésser molt bonica i carinyosa, havia aportat al casament un dot de tres cents duros estalviats mitjantsant els naturals *moros* que feia als senyorets a l'anar a plaça.

Completava la felicitat d'aquell matrimoni un nen de cinc anys que es deia Emiliet, que semblava un *negrito*, puix tot el dia s'el passava dintre la botiga revolcant-se per les sàrries de carbó.

La seva diversió favorita era omplenar-se les mans amb la pols que deixaven els sacs i embrutar després a qui se li posava al seu alcanç. Això li costava més de quatre catxetes, malgrat lo qual no escarmentava i seguia fent de les seves.

— Desvergonyit! Entremaliat! — li cridava la mare. — Una altra vegada que embrutis a algú, t'ho faré llepar!

Anà passant el temps i un jorn, qui sap si sense sapiguer perquè, la Pepeta es va sentir cansada de les carícies d'en Rossend. Per què? Inconstància pròpia de les dones, avidesa de noves sensacions, avorriments de la monotonia de sentir-se estimada sempre pel mateix home, aneu-ho a sapiguer. La Pepeta caigué, sense oposar resistència, entre els braços d'en Ramonet, un representant de carbons d'Itàlia que de tant en tant anava per la botiga a la cerca d'alguna comanda, home polifacètic en qüestions amoroses i que descobrí a la adúltera tot un món de coses per ella fins allavors insospitades.

Un diumenge al matí, l'Emiliet, que estava jogant al carrer, penetrà dintre l'establiment i als seus ulls s'oferí dintre la rebotiga un espectacle completament nou, puix va córrer a la taberna del cantó, on en Rossend estava fent el vermouh i li digué:

— No saps, papa? El senyor Ramonet deu haver fet com jo!

— Què vols dir?

— Que li deu haver fet alguna emmascara a la mama, perquè veig que ara ella li fa llepar...

MARY C. ONETT

Perquè en Landru conquistava tantes dones

TARDA de març en un taller de modista de la Plaça de l'Universitat. Fa fret i plou. Els llums elèctrics de l'obrador estan encesos. Les noies, mentre fan córrer àgilment l'agulla entre els seus didets menuts, com joguines de color de rosa, sostenen una animada conversa.

Són una dotzena de xicotes, a qual d'elles més entremaliada i picardívola. Una d'elles, que té a la seva cadira un follet relatiu als crims d'en Landru, comença a explicar a les seves companyes les aventures del famós enganyador de dones.

— I per què devia conquistar-ne tantes? — pregunta una d'elles.

— Oh! — respon una altra. — No veus que tenia tants diners de les dones a qui robava i podia fer tants regals?

— Cal no ho creguis — respon una altra. — Ateïa perquè era un home molt fi, educadíssim...

— No, dona, no — mormurà l'aprenenta posant els ulls en blanc —, és que era molt guapo!

La més gran de totes, que té ja un aire vicioset, esclata en una rialla i, com si tingué la clau del misteri, diu:

— I cal! Saps per què les conquistava? Perquè parlava molt bé el francès! i com que el francès és una cosa que ens agrada tant a totes, encara que no siguem franceses!...

MICK E. LETH

L'esposa fidel

FEAIA dos anys que donya Esperança, llegítima muller del conegut comerciant de pega dolça, don Pau Cirera, l'estava marejant amb l'història de què l'estat, un xic delicat, de la seva salut, li requeria fer un viatge, durant l'hivern, al Sur d'Espanya.

Tant i tant l'amoinà, que el bo del senyor Pau, com que els seus negocis no li permetien abandonar Barcelona, la deixà marxar, acompanyada d'una cosina seva, soltera i d'uns costums que no eran pas, precisament, exemplars.

Donya Esperança retornà al cap de dos mesos vermella, plena i respirant tota ella la satisfacció de la cura experimentada. Després dels petons de reglament, don Pau osà preguntar-li:

— Suposo, Esperanceta, que no m'auràs pas sigut infidel...

— Tu diras! — respongué ella amb una rialla. — Com tu!

Don Pau es tornà vermell d'indignació i amb els ulls encesos i els cabells eriçats, exclamà:

— Si un altre hivern em dius que tens de repetir aquesta cura, t'escanyo!

B. ALDUFA

Conte premiat del número passat:

El mal lladre

**EL CISTELL
DEL
RECADER**

D'un article de *Las Noticias*, signat per en Lopez Picó:

«— Fumad, amigo — tercié yo, recogiendo la pieza y dando en su lugar una de legítima —. Adiós, Carmela; te vi hoy metalizada, egoísta y brutal, quitando a este pobre su único goce.»

Una de legítima que era su único goce? Mau! Davant d'aquestes peces, nosaltres passem!

Rètol que hem llegit a una botiga del Poble Nou:
«Se retrata de día, de noche y con luz artificial.»

Deuen retratar de nit amb la claror de la lluna.

Del programa, imprès, d'una funció al Cafè de Tarra-
gona de Vilafranca del Penedès, a benefici d'un músic:

«En honor al beneficiado tomará parte la gentil Canzonetista

A. M.

en el qual cantarà los couplets siguientes:

.....
EXITO EXITO EXITO de la divinidad Artística
Arte-Hermosura y Simpatía de la sin rival Artista, que
por simpatía al beneficiado actuará:

Theresse

en el qual cantarà entre las muchas más canzonetas:

.....
Dará final al espectáculo con un lucido baile en el qual
lo ejecutará el beneficiado»

Al que ens expliqui lo que vol dir això de en el qual,
li regalarem el programa complet, en el qual hi trobarà
encara altres coses que el faran riure més.

A la mateixa població de Vilafranca, on són d'allò
més nandulandescs, es va celebrar l'altre dissabte un
ball de disfresses, en el programa anunciador del qual
hi havia els ballables següents:

El salvavides, vals; Hasta la tumba fría!, americana;
Els estornuts, schotisc; No me oprimas!, polka; Els tres
copets, schotisc; La baba dolça, americana; El tremendu,
vals; Que és gran Vilafranca, polka; Té, té i té!..., ameri-
cana.

Tant mateix estan molt de broma els vilafranquins!

De la vida alegre

El trempat Saldoni i el sicalíptic Crispin segueixen
de plat fort a l'«Eden». L'amic Tubau sabem que
ja prepara quelcom de nou. Què serà? A la Lolita
Pinet li ha donat per comprar-se una pianola i recull
totes les peces de dos que troba. Si no fos molestar-la,
voldria sapiguer si perd aquest color moreno que té, i

si escalfen gaire aquells ullassos que tant me fan glatir.
Ai lladrell!! La Casanovas des de que porta afeitat el
clatell que fa millor cara. Si prometen ésser formals i
no xerrar-ho, els hi confiarem que La Cueva apren la
llengua anglesa pel sistema Berlitz. La Domínguez cada
dia més cañí. D'estrella encara hi ha la Benedito, eixerida
com un pèsol i trempada com una mala cosa.

Al «Monte-Carlo» la primera que trobem és la Lola,
que no guanya prou per aigua oxigenada, i la Pepa de
Lleida, que no ha perdut el vici de fer l'ullet. D'estrella
tenen a la simpàtica Amàlia Palau, que canta com un
rossinyol en ple bosc. També hi ha els trempats barristes
The Keystons, i aquella monada de criatura que es diu
Sarty. Ah! Ens descuidàvem a la Manolita, aquella men-
uda que ara pren el «Somatose» i té la mania d'escan-
nyar els gats. Que no té por que l'esgarrapin?

El triumvirat Buchon, Arlaban i Parera, ha estrenat
una nova revista al «Folies» titulada *Tontin y Tontón*.
No cal dir que l'Alatdy és el Tontón de la casa, i que
en Royo fa de Tontin. L'obra està bé, i la música en-
certada, sobresortint una dansa de curdes al tercer qua-
dro, i una serenada cantada a duo per en Royo i l'Alatdy
que fa riure de debò. Molt bé l'escena de la ta'erna de
la pau, on l'Amàlia Alegria i en Nanin fan de les seves.
En Royo canta, l'Amàlia també, la Balbanera i en Nanin
ballen la jota; en Carrasco, fet un figurin, no fa més
que rebre i està molt encertat en el seu paper, en Blat —
que ja no és de moro — fa de baranda, la mar de castiç.
Les barrilaires Alfaro, Miveti i la Nini — que hi fa una
raspeta espaterrant — estan d'allò més bé, així com algu-
nes altres faluguetes, els noms de les quals no recordem,
perdonin. L'Alarcon hi té una sèrie de cantables en les
que té ocasió de presumir aquella veu tan bonica! Se la

— Què vols que et digui; una dona amb pantalons no m'acaba de convèncer.

— Oh, és que a l'hora de convèncer ja m'els trec!

Ven? Li comprem. En aquesta obra han debutat els germanets Amàlia Alegria i Nanin, que ja són prou coneguts per a que en fem el seu elogi.

L'Àpolo, aquell barracot d'abans, ara està fet una monada. Ademés, hi ha palla nova; la Mari-Celo, per la que no tindriem cap inconvenient d'anar a l'infern per veure-la; la Vargas, la Pons, que balla i canta flamenc, la Cirse, bellugant tot un bé de Den de vianda, cantant unes rumbes que allò és el *derrumbo*, i la Silèsia, bonica, *salau* i demés. També hi trobaran la Margarideta Vila, bonica i riallera com sempre, la Triana, tan castiça i enjogassada que fins amb una beta s'entretindria. D'astres hi ha la Carmen Vargas i l'Emilia Domingo, dues tonteries de dones per fer perdre la xaveta.

Al «Sevilla» ara com ara fan *salón*, allí es balla el *dèbil*, marcant-hi postures xicotetes tan castices com la Moreno, la de la mirada *fiera*; la Corin, que li dona per lo romàntic, i no fa més que llegir les *Aventures d'una soltera poca-solta*, obra d'un caballero que no es *audaz*; la López, que des de què alterna que li ha crescut el nas, i la Martinica, que sempre està en el seu recó de preferència.

Al «Moulin Rouge», tenen la parella Delvo i Delva, que com ja saben ballen *macanudamente*; la escultural Charito, tan bonica i bona xicoteta com sempre, i la Mari-Sol, que fa la dolenta amb aquella cara de bona xicoteta que té i tot. La Loló cada dia més barrilaire i enjogassada. Mou cada xibari que *quita la cabeza*, com diuen els castiços. D'astre hi ha la Rosita Alonso, una madrilenya que e porta l'oli, i que canta com un canari flauta; jo, francament, quan la miro em vénen ganes de cantar-li allò de *Què tienes en la mirada?*, perquè, la veritat, aquells ulls em tenen torrat.

El senyor Pepet, sempre disposat a complaure la clientela del «Royal», està tirant la casa per la finestra. Hi té a la Marietina — que es porta lo seu —, a la Maria Tubau, xicoteta fineta de ven agradable i bonica, a la Leo Pons, a la Ibarra, a la Soli, a la Copèlia, a la Neus, a l'Alexandrina i a la Pilar Berty, que fan més desgràcies que cap autobús. En Blanc — caporal dels concurrents de la dreta — no guanya prou per mocadors. No es que estiga encostipat, no, és que li cau la baba de pura satisfacció.

EL COSINET DE LA TUIES

NOTA. — Responent a la pregunta que em fa una simpàtica llegidora, li asseguro que el nas den Royo, el tenor del «Folies», és de debò. *Allí no se engaña a nadie*. Vagi que li deixarà tocar, i amb molt de gust, puix és un xicot molt complascent, i més tractant-se d'una xicoteta tan bonica com deu ésser vostè, éssent llegidora del nostre setmanari, puix es sapigut de tothom que LA TUIES només la llegeixen les notes maques.

Toca ferrol Vostès es pensen que parlem de l'Alba, dels negocis de l'Emiliano o de les Pompes Fúnebres? No, senyors. *Toca ferrol* és el títol de la darrera producció pirandelliana, estrenada dimecres a «Romea» i traduïda per aquell infadigable lluitador que es diu Quimet Montero. La comèdia en qüestió, que consta només d'un acte, està molt bé i acredita una vegada més a universal anomenada del formidable autor sicilià i no

cal dir que el *papà dels telons* ho ha adaptat a la escena de casa nostra amb aquella grapa en ell pecuïar.

Divendres estrenaren a l'«Espanyol» una comèdia d'en Vallmitjana, titulada *La deriva nova o La fal'lera del senyor Jaume*. És una cosa de pilotes — tracta de futbol — i fou molt ben rebuda. La colla Santpere i companyia ho va fer amb traça i salero i tots vàrem sortir contents i satisfets.

Al nou Teatre «Talia», o sigui l'ex *As*, la companyia Melià Cibrian s'ho pren pel cantó polioramesc — eh, quina frase? — L'altra nit, veient *No te ofendas, Beatriz*, vàrem riure més que si vingués en Lerroix i ens prometés la República.

I dissabte es celebrà a «Novetats» el Ball Glòria, de la sèrie tradicional Aurigemma, on, com és natural, es va riure, es va ballar i es va contribuir al *solaz i esparcimiento* dels que estan de mal humor per la baixa de l'or.

EL NEBOT BATXILLER

CORREU SECRET

Plou Poc. No ens ha acabat de fer el pes. — *P. Brots Bruts*. Ja s'ha publicat. — *Tomayas*. Idem, idem, i és llàstima, perquè vostè escriu molt bé. Esperem tenir el gust de rebre altres originals. Els dibuixos van a l'hora. — *E. P. B.* I ara! Que vol que anem al Provença Hotel? — *Pep de Santa Eulària*. El conte que ens ha enviat per mediació d'aquella senyoreta ha arribat a les nostres pecadores mans i ens el llegirem amb catxassa. — *Laura Brunet*. Vostè està buscant tres pens al gat i... a veure si n'hi trobarà quatre i una pota! Si ens torna a escriure cap més carta com la d'avui, no responem de la nostra integritat... ni de la seva. Quina manera de fer-nos alçar l'altre cor! Ah, dolenta, dolenta!...

ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Maso, 30, 3. - 2. BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

El més elegant i
concorregut : : :

Bohemia Modernista

GRANS BALLS
DE CARNAVAL

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO - UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta-Visita de 7a9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.ª

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

Nova casa de gomes higieniques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preciosíssims e higiènicos estutros LA CORONA presentats en forma de cigarret egípcel - Des de 0'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tota!

GAMIANI

Edició completa, amb profusió de di-

buijos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 26. - BARCELONA i Centres d'Espectacles.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
 Calefacción Central
 Baños en cada habitación
 Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNIQUES
 Gasteu UN RAL i n'estalviateu MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. - Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. - Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSAS
 QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pes
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
 Espalter, 6
 BARCELONA

QUIBADA ENSOPEGA. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENÇLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA. Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, prl. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de 806 i 914 a 6 pessetes.

PURGACIONES

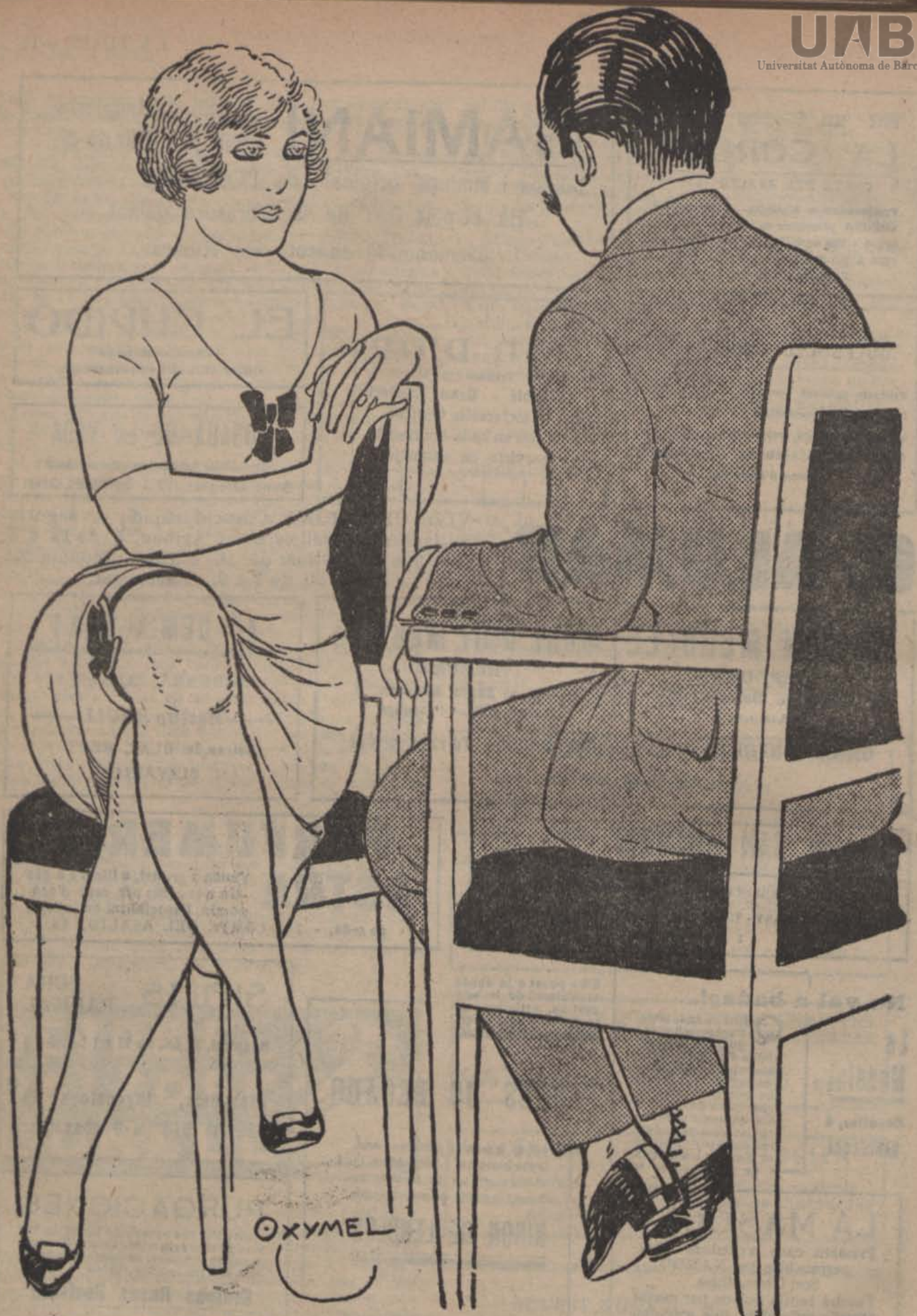
uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas. Casa Sagaldá, Rumbia las Flores, 14-Barcelona

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animallets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsula. 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

— De manera que vostè, l'intim amic del meu marit, el seu confident, el seu inseparable, s'atreveix a proposar-me?...

— No ho estranyi; ens estimem tant amb en Pepet, que mai havem mirat lo que és meu i lo que és seu.